

τοὺς σκοτόνη μὲ τὴν ἔιφολόγχην του; Ποῖος κλητήρ ἐτιμωρήθη ποτέ; Ποῖος πολίτης ἔξεδικθη κλητῆρα; Καὶ ποῖος τολμᾶ νὰ παραπονεθῇ, ἀφοῦ ἔχομεν τοὺς χωροφύλακας οἵτινες εἶναι οἱ ἀληθεῖς τοῦ τόπου βασιλεῖς, οἱ ἀνεύθυνοι, οἱ ἀπαράβλαστοι, οἱ ἀτιμώρητοι; Καὶ δύως αὐτοὶ οἱ βασιλεῖς εἶναι τὰ δργανά μας. Καὶ ποῖος λοιπὸν θὰ μᾶς ἐμποδίσῃ; ἀρά γε η Βουλή; ⁷ Α! τοὺς παλλαθρώπους! τοὺς ἔγειμίσαμεν ρουσφέτια, συμβάσεις, μεταλλεῖα, ἐντάλματα, λίμνας, οἰκόπεδα, ἔνοικια, προμηθείας, προνόμια, διτι ήθελαν καὶ δὲν ἤθελαν. Καὶ θὰ λειποτακτήσουν εἰς τὴν τελευταίαν αὐτὴν στιγμὴν δταν η πίειρα Θεσσαλία ἀνοίγη τοὺς εὐφόρους κάμπους της, ὡς ἄγκάλας ἔταίρας, εἰς ἀσπασμοὺς καὶ καταπάτησιν;

Δύτια σκέπτονται οἱ Κουμουνδουρικοί, θρασεῖς ἐκ συνθετικών καὶ φύσεως, βουτηγμένοι εἰς τὸ ἔγκλημα καὶ τὴν παραφοράν. Οἱ ἄθλιοι! λησμονοῦσιν ὅτι τὰ πάντα ἔχουν τὰ ὅριά των, μέχρι καὶ τῆς ὑπομονῆς τοῦ Ρωμηοῦ. Λησμονοῦσιν ὅτι κάνεις δὲν τοὺς χρεωστεῖς χάριν διότι ἐκ τῶν καταχρήσεών των εὑργετήθη ἢ ἐκ τοῦ νοσφισμοῦ των ἐπλούτισεν. Δημομονεῦσιν ὅτι μεταξὺ τῶν 60 χιλιάδων στρατοῦ μόνοι δοι άπηλλάγησαν ἐλέω τῶν Κουμουνδουριστῶν, καταστησάντων παχὺ ἐμπόριον καὶ αὐτὴν τὴν ὑπηρεσίαν τῆς πατρίδος, καὶ αὐτὸν τὸν φόρον τοῦ αἴματος, θὰ εἶναι ἵσως ὑπὲρ αὐτῶν! ⁸ Άλλὰ τοιοῦτοι ἀνανδροὶ οἵτινες ἀπέρυγον ὡς θάνατον τὸν στρατωνισμὸν καὶ ὡς ἐρινύν τὸ πηλλίχιον δὲν θὰ πολευχάριστηθοῦν δταν προσκληθοῦν νὰ ὑπερασπισθοῦν διὰ τοῦ αἴματος αὐτῶν τὸ αἷμα τοῦ πολυτίμου γέροντος ⁹ Οὕτε αὐτοὶ οἱ λειποτάκται θὰ ταχθοῦν πρὸς τὸ μέρος των διότι ἂν χρεωστοῦν μεταστοῦν οὐχὶ εἰς τὴν δύναμιν, ἀλλ' ἀκριβῶς εἰς τὴν ἀδυναμίαν τῆς κυριεύσησεως. Οἱ ἔξαπατηθέντες ἔγκοντακισχίλοις δηλεῖται, οἱ τὰ πάνδεινα καὶ τοῦ πολέμου πανδεινότερα οὐχ! διὰ τὸν πόλεμον τοῦ ἔθνους, ἀλλὰ διὰ τὸν πόλεμον τοῦ Κουμουνδούρου καθ' δλων τῶν ὑλικῶν καὶ ηθικῶν θησαυρῶν αὐτοῦ ὑποστάντες, αὐτοὶ οἱ κυλυσθέντες ἀπὸ δυσώδους εἰς δυσώδη στρατῶνα, ἀπὸ ὑπνου χωρὶς κλινοσκεπάσματος εἰς ὑπνον ἐντὸς κλίνης τεθνεάτος ἐν τῷ νοσοκομείῳ, αὐτοὶ οἱ πνιγέντες ἀπὸ τὴν βαρβαρότητα τῶν τύπων καὶ τῶν ἐκτελεστικῶν αὐτῶν δργάνων, ἀνωτέρων καὶ κατωτέρων, ἔνα δοι θ' ἀνοίκουν στόμα καὶ ἔνα δοι θὰ ὑψώσουν βραχίονα, δταν ἀκούσουν ὅτι πρόκειται νὰ στραγγαλισθοῦν, νὰ ἀκρωτηριασθοῦν, νὰ ἔχονταθοῦν τὰ δργανα τῆς ἔθνικῆς ταπεινώσεως.

Καὶ οἱ πολίται δοι, κύριε Κουμουνδούρε, τῶν δποίων τὸν ἄρτον καὶ τόσας ζώας ἀφήρεσας διὰ τοῦ παιγνίου τῆς ἐπιστρατείας δπως τὴν κατέστησες καὶ δπως τὴν διεύθυνες, ἀπὸ κτηνῶν δπως τοὺς νομίζεις, ἀπὸ ἀνάκτων ὀρνίων δπως τοὺς βλέπεις μὲ τὸ μειδίαμά σου, θὰ γίνουν θηρία ἀνυπότακτα δταν ἀκούσουν ὅτι ἔσπεισε ἡ τελευταία ὥρα τοῦ ἀχρέου συστήματος δπερ ὑπὸ τὸ δνομά καὶ τὴν φέρμαν σου μέχρι τοῦδε ὥθετ τὴν Ἑλλάδα ἀπὸ νευσγίων εἰς ἐρείπια, ἀπὸ καταστροφῶν εἰς ἀτιμίας.

Καλεσάν.

ΧΑΡΑΣ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ.

Ω! Βαλαγγέλια χαρᾶς! . . . τὸ θέατρον Φαλήρου

Ο βασιληᾶς ἐφρόντισε νὰ σηκωθῇ καὶ πάλι . . .

Ω! πάλι θὰ χορταίνουμε τὴν αὔρα τοῦ Ζεφύρου,

Καὶ θὰ περνοῦμε μιὰ στιγμὴ μὲ ἡσυχο κεφάλι.

Ω! Βαλαγγέλια χαρᾶς! . . . στὸ Φέληρο ἔκει

Καὶ πάλι φῶτα, θέατρο, φουστάνια, μουσική!

Μὰ τώρα δὰ τὸ Φάληρο θὰ ἔχῃ κι' ἄλλη χάρι,
Ποῦ τόσο κέσμο θὰ τραβᾷ μὲ δόναμι μαγνήτη . . .

Θὰ καταβῇ καὶ τῶμορφο βασιλικὸ ζευγάρι

Στοῦ Κεχαγιᾶ ἢ στοῦ Ραζῆ τὸ φημισμένο σπῆτι.

Σὲ πούδν θὰ ἴναι τάχατε ἡ δόξα; . . . στὸ Ραζῆ,

Η στὸν γενναῖο Κεχαγιᾶ, ἢ καὶ στοὺς δυὸ μαζὶ;

Ας ἴναι δά . . . πολὺ πολὺ γιὰ τοῦτο δὲν μᾶς μέλλει.

Ας βρίσκεται στὸ Φέληρο τοῦ βασιληᾶ τὸ σόῃ,

Κ? ἃς κάθεται στοῦ Κεχαγιᾶ ἢ σ' ὅποιο σπῆτι θέλει.

Νὰ μὴ μᾶς φύγη μοναχὰ κι' ἐφέτος στὸ Τατοῦ.

Βμπρός μας νὰ τὸ βλέπουμε, νὰ τόχουμε κοντά,

μαζὶ μας ν' ἀερίζεται, μαζὶ μας νὰ γλεντᾶ.

Κ? ὁ βασιληᾶς στὸ Φάληρο ἐφέτος...ώ! χαρά μας!

Κουνοῦπι δὲν θὰ μᾶς τοιμπᾶ στὰ μάγουλα η μιηγά,

Θὰ λέμε τὰ ἀστεῖα μας, τὰ ψευτογαλλικά μας,

Αλλὰ θὰ λέμε ποῦ καὶ ποῦ πολιτικὰ δλίγα.

Κ? δ Κουμουνδούρος θάρχεται ἐκεὶ καμμιὰ φορά,

Καὶ κάποτε κ? δ Μπούμπουλης γιὰ πέδη πολλὴ χαρά.

Θὰ βλέπουμε ἀντίκρυ μας καὶ τὴν ψηλὴ Καστέλλα

Μὲ δλα τὰ προχώματα, μακριὰ τὴν Σαλαμίνα,

Θὲ νὰ περνοῦμε sans facon, θὰ ἤμαστε μιὰ τρέλλα,

Καὶ θὰ ξεχνοῦμε τοὺς καύμούς, τὴν σκόνη, τὴν Ἀθήνα.

Κ? ἀν μάλιστα καμμιὰ λασσάλ προβάλλῃ στὴν σκηνή,

Παράδεισος τὸ Φάληρο ἐμπρός μας θὰ φανῇ.

Γ? αὐτὴ τὴν χάρι βασιληᾶ, σ' ὑπερευχαριστοῦμε . . .

Αν χάσαμε οἱ ἀμοιροὶ τὰ μέρη τῆς Ήπείρου,

Τούλαχιστον τὸ Φάληρο δὲν θὰ τὸ στερηθοῦμε,

Καὶ θὰ μᾶς πάρη τοὺς καύμούς τοῦ Φαλήρου.

Τὸ δνομά σου νὰ χαρῆς στ! "Αη Γειωργιοῦ τὴν σκόλη,

Νὰ στ χαιρώμαστε κ? ἐμεῖς μὲ τὴν φαμήλια δλη.

Souria